

Když ožijí sny

Klára
Kuldásková

Klára Kuldásková

KDYŽ OŽIJÍ SNY

PODĚKOVÁNÍ

*Tento román začal vznikat před deseti lety
na přednáškách ekonomie a managementu.*

*Dnes už bych udělala většinu věcí jinak,
přesto děkuju těm, díky kterým mohu vydáním tohoto příběhu
zachovat kus vzpomínky na dřívější bezstarostná léta.*

1. KAPITOLA MLYNÁŘ

Svět se změnil.

Vyrknutí jediného slova otočilo život naruby.

Přísahám.

Je to jen slovo. Vánek ho dokáže odnést lehčeji než list opadajícího dubu, přesto zatěžuje jako olověná koule přikovaná ke kotníku.

Možná svět zůstal stejný, jen jsme se změnili my.

Byli jsme vybráni, protože jsme věřili, protože jsme uměli doufat, protože nás naše představy a přání oddělovaly od stáda přízemnosti.

Když nám ale vezmou naše sny, co nás činí odlišnými od ostatních? Když se sny stanou skutečností, o čem pak zbývá snít?

Splnila nám sen.

Změnila nás.

Už neumíme doufat, už neumíme snít.

Uvrhla nás v stádo.

Negrú-Voga, Kronika Hlídačů

Mráz drtil krajinu ledovými spáry své krutosti. Vítr ženoucí sněhové víry kvílel v obalených korunách borovic, jejichž řídnoucí porost poskytoval jen chatrný úkryt před nevlídností počasí.

Pod kopyty zakřupal sníh, z nozder vyšla pára.

Jezdec se otrásl, do kapuce vlčího kožichumu vlétl nevitáný sněhový poprašek. Schoval hlavu mezi široká ramena a před dotěrnými vločkami se snažil krýt skrčen za koňskou šíjí. Na tváři ho pátil mráz, prsty na rukou a nohou už téměř necítil.

Otočil se. Přes oblak páry, jenž rozprostřel do vzduchu jeho výdech, a přes lem kapuce stažené hluboko do obličeje spatřil bezvládnou dívku přivázanou v sedle vrané kobyly. Bude muset najít nějaký úkryt, kde se schovají před rozzuřenou přírodou, napadlo ho. Místo, kde by si mohla odpočinout, dát se dohromady, protože...

Ještě jednou se podíval za sebe.

Protože musí zůstat naživu. Jeho klient za mrtvolu neplatí a on potřeboval peníze. Musí zůstat naživu – ještě pro jeden, snad i naléhavější důvod. Na rozpoznání takových věcí měl vrozený zvláštní talent. Někdo ho sledoval. Kvůli ní. A ani počasí ho nedokázalo zpomalit.

Něco mrazivějšího než okolní vzduch mu přejelo páteří a stisklo žaludek. Na světě nebylo mnoho věcí, které by mu dokázaly nahnat strach, stín, jenž se držel za jeho zády, ho ale trápil jako skvrna na jinak čistém prostírání. Cítil jeho přítomnost stejně, jako bývá v povětrí cítit blížící se zima.

Ty zatracené Zásady!

Škubnutím provazu popohnal kobyly nesoucí zraněnou dívku a projel mezi stromy, jejichž větve se pod nápořem těžkého sněhu skláněly až k zemi. Les ustupoval, vítr nabírající na síle ho neúprosně šlehal po zčervenalých tvářích. Dal si ruku před nos a každý nádech chvíli zadržoval v plicích. Mráz štípal na nosní sliznici. V jeden děsivý okamžik zapřemýšlel, že se pomodlí, pak nad sebou pohrdlivě zakroutil hlavou. Modlitba by byla přiznáním, že je v koncích.

Zbývá jediné.

Dál si tedy razil cestu mrazivou krajinou.
A za ním jela stejně mrazivá smrt.

Přimhouřil oči před ledovým poryvem větru. Z prostoru vypálené polorozpadlé usedlosti zapadané sněhem vyčnívala propadlá střecha stodoly.

Seskočil z koně a vyšel na okraj lesa. Horizont se ztrácel v neproniknutelné stěně zuřivé vánice, jež zamlžovala krajinu i obrysy vysokého stavení, které před nápirem požáru zřejmě zachránilo jeho umístění stranou zbytku usedlosti. Nyní drželo stodolu pohromadě snad jen jeho vroucí přání najít úkryt před sněhovou bouří.

Nebýt popraskaných rtů, usmál by se.

S opětovným zakroucením hlavou se otočil pro koně.

Ne, neusmál. To nebyl jeho styl.

Vysněný úkryt postupně mizel ve zlaté záři plamenů a měnil se na popel. Spálil rozpadlé bednění oddělující mlat i došky střechy, která se propadla nad druhou perenou. Oheň prskal a skomíral, ale hořel.

Seděl opřený zády o stěnu a žvýkal sušené maso, zatímco temnými očima bedlivě pozoroval dívku přivázanou zády ke sloupku a čekal na známky blížícího se vědomí. I přes ovčí vestu bylo znát, že je vychrtlá, příliš hubená na to, aby se mohla nazývat krásnou ženou. Tající hrudky sněhu usazené v jejích hnědých, k bradě střižených vlasech rozpouštěly škráloup krve na hlavě, bezvládně sklopené k plochému hrudníku. Obličej měla tak bledý a chladný,

jako by ho nějaký umělec vytesal do zmrzlého sněhu. Jeho zrak ale přitahovala stejně jako hvězdná obloha vábíci zraky romantiků. Vypadala zranitelně, nicotně, přesto to byla ona, kdo utratil jeho kolegu pana Cibulku. Jak to dokázala?

On, Mlynář – slavný nájemný zabiják, a nemůže odtrhnout oči od takového ptáče! Kdyby na ní bylo alespoň něco vzrušujícího! Její tělo, jehož jedinou pořádnou křivkou byl nos, ho dráždilo svou absencí dráždivosti. *Bezvýznamná holka!* okřikl se. Co ale udělala muži s přízviskem Měsíční havran? Za co se jí chce mstít?

I on by měl právo na pomstu – za kolegu, kterého utratila. Byl ale profesionál s chladnou myslí a rozumem. Přesto to nebyl rozum, co ho nutilo dát od ní ruce pryč. Co byla zač, že si na ni Měsíční havran najal duo nejlepších zabijáků?

Noc byla černá, jak už to ta mrcha mívá ve zvyku, dvěma zpočným mužům se to ale náramně hodilo. Nabraná hlína se rozlétla do vzduchu a jako hnědý déšť pršela na zem.

„Krucí,“ ozval se z jámy nabubřený hlas. „Už mě bolejí hnáty! Země je namrzlá!“ odplivl si Mlynář. *„Vím, že pro toho parchanta není žádnéj hrob dost hlubokej, ale tohle, řek bych, už musí stačit.“*

Kolegova lopata se nepřestávala rytmicky zakusovat do chladné země. Pohled bledého obličej se širokými, tučnými tvářemi zužujícími se do úzkého čela korunovaného chomáčem krátkých vlasů říkal nesmlouvavě: Kopej!

„Má to vůbec smysl, pane Cibulko?“

Další pohled: Neremce! Kopej!

„Ano, ano, vím. Toto je Zer Cianes. Pohřebiště hrdinů,“ rozhodil Mlynář s ironickým nadšením rukama. „Ale co když ani tady...“

Neremcej! Kopej!

Mlynář odevzdaně svěřil ramena. „Vůbec na to nevidím,“ postěžoval si.

„Chceš na to posvítit?“ promluvil neznámý hlas. V temné atmosféře uprostřed noci vznikajícího hrobu zazněl stejně nepatřičně jako veselý smích během pohřebního obřadu. Byl to tenký hlásek mladého děvčátka.

Oslovený zamrzl uprostřed pohybu. Stačilo mu jen trochu stočit krční páteř, aby poznal, že na pytli ležícím vedle jámy, zformovaném do tvaru uvnitř uloženého lidského těla, sedí drobná dívka se dvěma zlatými cůpky svázanými červenými mašlemi. „Mí drazí kolegové,“ zasmála se a Mlynáře, ač by to nikdy nepřiznal, pošimral na zátylku ledový dotek strachu.

Pan Cibulka třískl našťvaně lopatou. „Už mě to nebaví,“ zavrčel, opřel se zády o vyhloubenou díru a zhluboka si povzdechl. „Pěkné tělíčko, hen Mornays, vážně, dnes ses překonal, ale nemůžeš už konečně zhebnout?“

„Zřejmě špatně vykonáváte svou profesi.“ Po Mlynářově pravici se pohnul drobný stín.

„Kdybychom to dělali špatně, hen Mornays, nebyli bychom tu dnes už potřetí.“

„Třeba mě baví umírat.“ Malá nožka hrubě nakopla Mlynáře do zad, až skončil svalený na dně hrobu. Bílá ručka uchopila lopatu, kterou pan Cibulka prve v rozčilení zahodil. Lžíce kopáčova nástroje ukrojila špičku z hromady čerstvé hlíny, jež se navršila za Cibulkovými zády. Hen Mornays začal svůj hrob opět zasypávat.

„Kruci, Rede,“ zaprskal Mlynář, oklepávající si z obličeje hlínu. „Stejně tě zase zabijeme!“

„A já si zase najdu jiné tělo.“

Pan Cibulka si s nahrbenými zády sednul na okraj hrobu. „Chce to řešení, pánové.“

„My jsme ale řešení našli. Třikrát jsme ho zabili.“

„Točíme se v kruhu,“ pronesl odevzdaně dívčím hláskem Red hen Mornays, přezdívaný Srpec z Bogoly, zapíchl lopatu do kopice hlíny a posadil se vedle pana Cibulky.

„Co chceš, hen Mornays?“ zeptal se stroze Mlynář. „Abychom porušili Zásady?“

„Jsou to naše Zásady. Kdo jiný, než my, by je měl porušovat?“

Mlynář se zamyslel. Pan Cibulka pouze podle zvuku poznal, že se škrábe na hlavě. „Situace je jednoduchá,“ prohlásil nakonec. „Srpec chce svou pomstu a já ho plně chápu.“

„Na co myslíš, kolego?“

Copatá blondýnka se napjala. Rozhovor dvou mužů mohl konečně přinést něco nového. „Řeknete mi jméno toho, kdo si zaplatil mou vraždu?“ zeptala se nakonec jemným hláskem plným netrpělivého očekávání. „Pak budeme vyrovnáni. Smrt za smrt.“

„O smrti vůbec nemluv,“ vylezl Mlynář z hrobu. I pan Cibulka se zvedl a oklepal si ze zadnice zbytky hlíny. Lopatu si přehodil přes rameno.

„Pěkný hrob,“ zhodnotil znalecky. „Škoda, že jsi v něm nechtěl užstat.“

„Tak řeknete mi to jméno?“

Měsíc vyplul zpod trhanců černých mraků a ozářil Cibulkovu tvář, jen aby Mlynář spatřil jeho krátké, avšak rázné odmítnutí.

Mlynář si povzdechl. Kruh se opět roztočil.

Ty zatracené Zásady!

Pan Cibulka pevně sevřel násadu lopaty. V jediném mocném úderu urazil malé holčičce hlavu. Ta se ozářená matným světlem protočila ve vzduchu a skončila v právě vykopaném hrobě. Drobné tělíčko se svezlo na zem vedle pytle s první mrtvolou.

Mlynář přešel kolem hrobu a stoupl si po bok svého kolegy. Oba chvíli tiše stáli kochajíce se pohledem na odvedenou práci. Jen ta osamocená, dětská hlava působila v hrobě jaksí nepatřičně.

„Kdy myslíte, že nás znovu najde?“ zeptal se Mlynář bez známek vzrušení.

„Na tom přece nezáleží.“

„Pánové Satreeve a Ventrinnon?“ proplul náhle cizí, medový hlas mezi dolmeny a mohylami. Vzduch se zavlnil, jak Cibulkova lopata v mžiku oka změnila polohu. Z odpočinkové pozice na jeho rameni zaujala v jeho rukou pozici vraždící.

„Lovec?“ vyšla z Cibulkových úst úkosná otázka, zatímco se postavil tak, aby neznámý nemohl zahlédnout dětské tělo ležící za ním

Muž zakroutil hlavou. „Skloněte lopaty, pánové. Jsem klient.“ Do kruhu měsíčního světla, které znenadání drtivou intenzitou dopadalo na Zer Cienes, vstoupil mladík se smutnými očima kontrastujícíma se širokým úsměvem a jeho vznešená tvář zazářila do noci jako koruna posazená na hlavu spravedlivého vladaře.

„Ale jak...“

Mladík ještě rozšířil svůj úsměv, až Mlynář očekával, že mu musí každou chvíli prasknout rty. „Je někde nablízku váš třetí kolega?“ Opatrně se rozhlédl po pohřebišti, jako by čekal, že vyleze z některého z hrobů.

Mlynář se nad tou myšlenkou pousmál. Ne, to nebyl úsměv. To mu jen do očí zasvítíl měsíční paprsek odražený od mladíkových běloskvoucích se zubů a donutil ho k úšklebku. „On je nyní, řekněme, trochu indisponován. Budeme vám muset stačit my dva.“

Neznámý chápavě přikývl. „Budete tedy tak laskaví a doprovodíte mě na příjemnější místo?“

„Jestli jste opravdu klient, nacházíte se na ideálním místě pro sjednávání obchodů s nájemnými vrahy,“ pozval pan Cibulka cizince pokynutím ruky, ať si přisedne k hrobu.

„Dobrá tedy, pak přejdeme rovnou k věci.“

Gael z Marthonu, sídelní osady klanu Bradaigh, pobočník Měsíčního havrana, seděl uveleben na starém, olezlém náhrobku. Jméno, jež na něm bylo vytesáno, ho nezajímalo, stejně jako osud člověka, o jehož poslední upomínku se tak ledabyle opíral. Pohodlně si nátáhl nohy a usmál se. Usmíval se velice rád. Moc dobře totiž věděl, že bezchybně tvarovaný úsměv dodává jeho vzhledu ohromující lesk a švih stejně, jako diamant činí kroužek kovu vzácným prstenem. Usmál se i přes to, že věděl, koho má před sebou.

Pana Ventrinnona – Mlynáře. Muže, jenž se nedokázal dívat na srdcervoucí žal své ženy, kterou dennodenně trápil svou nepřístupnou povahou, až se rozhodl dopřát jí věčný klid. Utratil ji v mlýnském kole. Už tehdy projevil vytríbený vražedný vkus. Od té doby pomáhal lidem od utrpení. Utracoval často. Utracoval pečlivě. Utracoval rád. Vždyť na světě bylo tolik lidí, kteří potřebovali ulevit, potřebovali utratit.

I o panu Satreeovi, kterému se neřeklo jinak než pan Cibulka, slyšel – jen neurčité, roztřesenými rty vyslovované zkažky.

Nevěřil.

„Vy jste ti od Krvavého úhoře, že ano?“ zeptal se, ale na potvrzení své otázky nečekal, ačkoliv Mlynář už otevíral pusku k tomu, aby události oné noci objasnil. „Vraždili jste laidry klanů, kteří se snažili vyrvat náš ostrov z rukou Morinců,“ řekl, ale Mlynář v té větě kupodivu nenašel ani náznak obvinění. „Musím se vás proto zeptat, zda jste ochotni přijmout práci pro Kewildera z Kergasu, řečeného Měsíční havran.“

Mlynářovy svaly se napjaly, pokleslá spodní čelist ještě zdůraznila jeho půlměsícový profil. V hrudi pocítil něco, co necítil už dávno. Nadšení. Hrdost.

„I když nám někdy není přání našich klientů po chuti,“ začal s rozvahou, „práce je práce. Nezáleží na tom, kdo ji zadává, ani co

po nás chce vykonat. Zásady.“ Lehký nádech smutku, kterému se při vyřčení onoho slova nedokázal ubránit, přiměl pana Cibulku pohlédnout na něj, jako by ho viděl poprvé v životě. „Ale práce pro Měsíčního Havrana nám snad kromě odměny přinese i potěšení,“ zasnil se krátce. „Tak koho pro něj můžeme utratit?“

Gael se musel znovu usmát. „Pěkně rovnou, to já mám rád. Žádné zbytečné přede hry.“

Pan Cibulka zvedl dva slimáky svého obočí, dávaje najevo netrpělivost.

„Víte, já ve skutečnosti nechci něčí smrt. Potřebuji vaši vychytralost, vypočítavost a úlisnost. Tu krásnou neuchopitelnost, s jakou se brání ryba, když ji chcete přidržet v ruce. Objekt, mladá dívka, musí zůstat naživu.“

Pan Cibulka zkřivil rty. „Trapné. Takovou práci neděláme.“

„Ach ano, trapné,“ připustil zamyšleně Gael z Marthonu a poškrábal se nehtem mezi zuby. „Avšak posečkejte s hodnocením této transakce, dokud nebudete znát všechny její náležitosti. Neboť ač trapná, myslím, že pro vás bude velice, velice výnosná.“

A když Mlynář uslyšel, jaká má být jejich odměna, býval by se usmál, kdyby to byl jeho styl. Nakonec však svou velkou hlavou jen neznatelně přikývl. „Tak koho přesně to nemáme utratit?“

Z přemýšlení ho vytrhlo nezřetelné zamumlání. Dívka sebou cukla, řasy se jí zatřepotaly. Okamžitě vyskočil na nohy, přidřepel k ní a počkal, až otevře oči.

Nedokázal se do nich podívat.

Stočil proto pohled na sloupek, k němuž ji přivázal, teprve pak pronesl větu, kterou ho vyzbrojil Měsíční havran. „Kewilder drží Srpce z Bogoly,“ vychrlil.

Dívka se zmateně rozhlédla. Ta věta na ni neměla žádný vliv. Jako by jí vůbec nevadilo, že *Havran vězní Srpce z Bogoly*.

„Kde... kde to jsem?“ rozhlédla se okolo sebe roztřeseně. Chtěla se pohnout, ale pouta jí v tom zabránila. „A proč jsem sakra svázaná?!“ vyhrkla snažíc se osvobodit. Marně.

Něco bylo špatně, došlo mu, když se konečně odvážil podívat se jí do očí. Ten pohled, kterého se bál, na který si pamatoval, se vytratil. Mlynář se bezděky trochu uklidnil.

„Kdo jsi?“ zeptala se se vzdorovitě vystrčenou bradou.

Ta slova ho vyděsila. Už spolu přece měli tu čest. Ale teď neměl náladu na vysvětlování. Rána, kterou jí uštědřil, byla zřejmě silnější, než zamýšlel. Ne, musel se opravit. Tenkrát byla přesně taková, jak zamýšlel. „Jediné, co potřebuješ vědět, je, že Měsíční havran drží Srpce z Bogoly.“

Z jejího pohledu mu došlo, že nemá tušení, kdo je Měsíční havran ani Srpce z Bogoly. Čekal, že se ho na to zeptá, ona však místo toho trvala na své předešlé otázce. „Kdo jsi?“

„Říkej mi Mlynář. Víc tě ale nemusí zajímat,“ opět se opřel o stěnu stodoly, zrak skloněný ke straně. „Stejně jako mě nezajímá, kdo jsi ty,“ zamumlal si pro sebe.

Přivřela víčka. Poznala, že jeho poslední věta nebyla tak docela pravdivá.

Škvírou v otevíraných vratech se dovnitř vetřel poryv větru přinášející sněh. Plameny ohně se zamihotaly.

„Konečně vzhůru,“ zaskřípal jeho hlas stejně jako zavíraná vrata stodoly. Na udusanou zem dopadl šípem prostřelený zajíc.

„Kde to jsme?“

Shodil toulec z kančí kůže ze zad. Vypadal jako medvěd, jenž se neobratně pokusil převléct za vlka. Pomalu k ní přešel, na vysokých botách mu roztával sníh. Vzdorovitě na něj upřela velké oči, jež se vůbec nehodily k jejímu vzhledu veverky.

„Venku číhá ledová smrt. Včera to nebyla obyčejná sněhová bouře,“ přitiskl jí k rozpraskaným rtům hliněný hrnek. „Již podruhé od prvního sněhu se ozvala taková bouře a v obou se skrývalo něco zlověstného.“

Opatrně usrkla trochu vody, na pití však byla příliš ledová.

„Ještě pořád sis nevzpomněla?“

Zakroutila hlavou.

A on si oddechl.

Na hrad Greg-Den, bývalé sídlo klanu Hemawer, se snášel sníh, líně poletující vločky sledované skrz vitrážované okno bledou, zasněnou tvář. Mladík nevnímal cinkání cínových pohárů a halasné výkřiky stolovníků. Neslyšel bouřlivý smích hradního pána, ani stížnosti jeho drahé choti, které se pobyt na tomto odporném, barbarském, krysami prolezlém ostrově vůbec, ale vůbec nelíbil. Neslyšel skučení chřta, kterému někdo právě přišlápl nohu. Zrak upíral do strže pod hradem, tak hluboko, kam až mu výhled okna dovolil. Na dno nedohlédl.

„Nesnáším, nesnáším, nesnáším!“

Už se ani nesnažil rozpoznat důvod toho nenadálého pisklavého křiku vážené hradní paní. Nezajímalo ho, proč náhle odskakuje od stolu, ani co si to oklepává ze svých strohých, ke krku upnutých šatů. Netoužil poznat, proč kolem ní krouží hladoví psi a proč se jeden z morinckých šlechticů zvedá k omluvě.

„Tenhle ostrov, to je jen kupa hnoje uprostřed mořské vody!“ pohár bouchnul o desku stolu. „Prý mu říkají Bílý Příboj, takový nesmysl! Proč jsme nezůstali v Morině?“

Spokojené zamlaskání. Ohlodaná kost břínká o talíř. „V Morině bych nebyl nic. Tady...“

„Tady jsi moucha lebedící si na hromadě hoven!“ Nasupené vydechnutí. „Pán území opuštěného poraženým lairdem.“

Hrdelní říhnutí. Spokojené zamlaskání a poplácání po břiše.

„Thurpisi! Thurpisi, pojd' sem k nám.“

Mladík se pomalu otočil. Bachratý hradní pán se rozvaloval na vysoké židli, propalován nenávistnými pohledy své horší polovičky. Povrch dubového stolu vypadal, jako by se na něm porvalo několik rozzuřených chlapů, nebo jako kdyby u něj hodovala prasata. Při pohledu na morincké šlechtice si oslovený uvědomil, že druhá možnost bude nejspíše ta správná. Nadechl se a udělal několik neochotných kroků.

„Thurpisi můj drahý, rozbujař tuto pochmurnou náladu tím svým novým eposem! Prokletí havranů, tak se jmenuje? Pobudy s ním v podhradí veselíš a já, tvůj dobrodinec, ti nestojím za namáhání hlasivek?“

Thurpis pozvedl obočí. Emawere z Greg-Denu, morincký šlechtic, který se po dobytí ostrova Skarppa morinckým císařem usadil na hradě opuštěném klanem Hemawer, neoplýval citem pro poezii, netoužil naslouchat legendám a smyšleným příběhům. Nikdy neslyšel žádnou z jeho balad a romancí, přesto si ho na svém studeném, smutném hradě držel – bezúčelně, jen z čistého rozmaru. A nyní chce ukázkou jeho umění? V duchu zakroutil zmateně hlavou nad tou náhlou změnou v pánově chování, navenek se však jen hluboce uklonil. „Čekám toliko na vaše svolení, pane.“

„Máš ho tedy! Začni!“

Bard se ještě jednou uklonil, než sáhl do výklenku okna pro svoji loutnu.

„No tak! Začni!“

Rozhlédl se po všech přítomných, a i když věděl, že nikdo z nich jeho úsilí neocení, jal se zanotovat první sloky svého posledního díla.

„Za mlhou jak za závěsem
stojí starý, spadlý hrad.
Obklopený temným lesem
stát tam tak bude napořád.“

Veselá tam slyšet slova,
povyk, ryk a zpěv už není.
Nikdo nezaslechne znova,
co zničilo předurčení.“

Plameny ohně zatančily na přezkách sedel, na kování vědra, na zdobeném nákončí pochvy. Ona ale nic nevnímala. Nevnímala velký, temný stín, jenž měkké světlo vykouzlilo za Mlynářovými zády. Neviděla, jak se stín pohybuje, když muž, jenž ho vrhal, sáhl pro sedlovou brašnu, aby vyndal měch, lněný vak a karchan s železnou trojnožkou.

Má Srpce z Bogoly, opakovala si v duchu. Co to pro mě znamená? Proč by mě to mělo trápit a proč je tak nutné, abych to věděla?

Ačkoliv netušila, kdo je Srpec z Bogoly, ani Měsíční havran, který ho zadržoval, v jednom si byla jistá. Že to pro ni nevěstí nic dobrého.

„Hoří modře,“ řekla zasněně, pohled upřený do ohně. „Je tady smrt.“

„Kdo by věřil takovým báchorkám?“

„Hroby pokryl sněh.“

Mlynář si jen pohrdavě odfrknul a přičichl ke lněnému pytlíku, který držel ve své medvědí tlapě. „Proč po tobě Měsíční havran tak touží?“ zeptal se, aniž by se na ni podíval. Ta otázka byla určena spíše jemu samému než jeho zajatkyni, a tak se podívil, když dívka opět promluvila.

„Myslím, že už mě dostal, Mlynáři,“ řekla prostě. „Tohle – tohle nejsem já,“ upřela oči na vodu zrcadlící se ve vědru po její pravici. „Něco se změnilo. Dívám se na sebe a nevzpomínám si. Ale vsadím se, že i kdybych neztratila paměť, stejně bych se v tom odrazu nepoznala.“

„Vzpomeneš si. Když ne teď, tak Havran už ti paměť napraví. Svými vlastními léčebnými metodami.“

Kysele se ušklíbla. „Střes se, Mlynáři. Někdo mě hledá. Vím to. Cítím, že existuje člověk, který je schopen projet svět, jen aby mě našel. Věřím, že nepřestal hledat.“

„Snažíš se mi nahnat strach?“ zeptal se navenek ledabyle, přiložil na oheň další kus dřeva a postavil nad něj trojnožku s hrnkem.

„Sobě dodávám naději. Vím, že si jednou vzpomenu. Bojím se ale, že se mi to nebude líbit. Ani tobě by to nemuselo být milé.“

Vyhrnul si rukávy. Zúžila oči a pozorněji se zahleděla na symbol na jeho zápěstí, na koženém nátepníku rytý znak. Sklopená koňská hlava s vlající hřívou. A vysoko vzhůru se tyčící roh.

„Báchorky,“ zašeptala. „Přesto ti zápěstí chrání jednorožec.“ Přísahala by, že se usmál. Křivým a rychle skrytým zvlněním trů. Ne, musela se zmýlit. Byla to jen hra světla a stínu na jeho snědé tváři.

„Jednou jsem ho viděl. V poryvech větru zavlála bílá hříva, v burácení hromů znělo řehtání. Jednou jsem ho viděl a je jedno, jestli to byl jen sen.“

Skelný pohled nespouštěla z rytiny. „Možná jsem ho také kdysi spatřila. Kéz bych si uměla vzpomenout.“

Jednorožec. Proč mě to slovo pálí na jazyku i v duši? Nutila se přemýšlet, ale vždy, když už si myslela, že je na dosah poznání, myšlenka se před ní rozplynula. Pes honící se za vlastním ocasem...

„Víš, když za námi přišel pobočník Měsíčního havrana, byl jsem rád. Konečně změna, říkal jsem si. Havran možná jednou skutečně osvobodí náš ostrov od nadvlády morinckého císaře. Tím, že mu prokazují službu, jako bych se sám podílel na té záslužné činnosti. Mnohokrát jsem utracoval pro malicherné důvody svých klientů, tohle se ale zdálo být jako počin mého gusta. Vyšší zájem! Cítil jsem spoluúčast na osvobozování souostroví, které Havran se svým odbojem započal. Když mu pomůžu s jeho malým problémem s tvářící veverky, jako bych skutečně přispíval k vyhnání Morinců z mé vlasti. Ale dívám se na tebe, a přestože vím, co jsi dokázala udělat mému kolegovi, přestože jsem tě viděl bojovat v Dabbarské bitce, nevidím hrozbu, která by mu mohla stát v cestě za porazením místodržícího a císařské armády. Kdybys neutratila pana Cibulku, nejspíš bych upustil od mého nadšení ze spolupráce s osvobozovatelem.“

Podle vůně poznala, že z měchu nalévá do ohřívané vody medovinu. „Co je to?“ kývla směrem ke lněnému sáčku.

„Byliny.“

„Budeme mít zajíce na bylinkách?“

„Používám je na všechno. Na uklidnění, na povzbuzení před tím, než si to s někým rozdám – ať už je tím myšleno cokoli.“ Z vaku vysypal mnoho malých, zauzlovaných pytlíčků. „Jedna unce

a pět skrupulí pepře. Hmm... Nemám s sebou váhy, takže od oka.“ Nabral hrst drčeného prášku a hodil ho do hrnku. „Tři unce bal-driánu, protože ten nikdy neuškodí. Kopytníku, toho málo... a už nám to tu voní.“ Stodolu zaplnil pach kafrové masti. „Bukvice lékařská, ta je na všechno,“ zašátral medvědí rukou v prázdném lně-ném váčku. „Ale už došla, takže se budeme muset obejít bez ní. Vynahradí nám to drachma výtažku z... co je tohle?“ přibyla do lektvaru další složka. Pak hrnek opatrně odstavil a přes plátno přecedil do kravského rohu, který opřel o sedlovou brašnu. „Kravský roh má zesilovat účinky,“ vysvětlil na její tázavý pohled.

Udiveně zvedla obočí. „Tomuhle věříš? Už né babské povídačky?“

Neodpověděl. Pomalu k ní přešel, rozvázal jí ruce, opětovně jí je svázal zepředu, pak se na ni výmluvně zadíval. Věděl, že nemusí nic říkat. „Vypij to,“ podal jí roh a sáhnul pro odloženého zajíce.

Podezřívavě se na něj zahleděla.

„Ale prosím tě. Já tě nechci zabít. Nanejvýš tak předat k zabití. Pokud se ale pokusíš utéct, stane se z toho otázka mé cti. Tehdy kašlu na peníze.“

„Co to má se mnou udělat?“ nejistě k lektvaru přičichla.

„Je to na všechno, stačí si vybrat. Bolest hlavy?“ zeptal se.

Přikývla.

„Žaludek jak na vodě?“

Opět slabé přikývnutí.

„Tak vidíš. Třeba ti to ulehčí od bolesti. Třeba ti to zlepší náladu a uvolní mysl. Třeba ti to pomůže objevit pravdu.“

„Chceš, abych si vzpomněla?“

Mlynář se smutně ušklíbl. „Nechci. Ale jen pokud budeš vědět, kdo je Srpec z Bogoly, půjdeš se mnou za Havranem bez zbytečných problémů.“

Na okraji výhledu, který jí zastíňoval k ústům nakloněný kravský roh, sledovala ušákovy mrtvé oči, kalně se lesknoucí ve světle ohně, jak si ho Mlynář prohlížel, zatímco čekal, až dopije.

„Máš to vypitý?“ Vytáhl od pasu dlouhý nůž, kterým nařízl zajícovy zadní běhy. „Tak dělej, nic ti to neudělá. Teda snad. A teď mi ho podrž. Ty nohy, sakra!“

Držela běhy roztažené v tom rozsahu, jak jí dovoľovala pouta, a odvracela hlavu, aby nemusela sledovat, jak Mlynář pomalu stahuje kožešinu.

„Zabíjela jsi,“ řekl a ona se viditelně otrásla. „Zabíjela jsi lidi a nedokážeš se podívat na mrtvého zajíce?“

„Zajíci jsou jen zajíci. Lidi jsou svině.“

Venku, za roubenými stěnami pobořené stodoly, burácela nová vánice, stromy se ohýbaly. Hleděla do ohně, nad nímž držel Mlynář pečícího se ušáka. V ohni musely být odpovědi. Cítila, že tam jsou. Jen kdyby mohla natáhnout ruku a vzít si je, uchopit je jako ohořelé štípance dřeva.

„Co my může Měsíční havran udělat? Já už jsem zemřela.“ Chytila se za špinavou vestu z ovčiny lemovanou liškou. „A tohle?“ pohodila hlavou, když se jí umazané vlasy nalepily na tvář. „Stejně tak ani ty už nedokážeš zabít kůži ze zajíce.“

Mlynář mlčel, slyšela jen prskající spalované dřevo. Cítila se podivně uvolněná. Mlynářova směs zřejmě začínala působit, ať už měly být její účinky jakékoliv. Hleděla do ohně, do záblesků šarlatu a jantaru, oči se jí klížily. Přes přivřená víčka, přes závoj řas se jí najednou zdálo, že v hučení plamenů slyší šepot, tiché výkřiky. Ne, to nejsou plameny. Vidí hřívy. Bílé hřívy barvené šarlatem ohně do krvavě ruda. Poděšené řehtání se nese nocí. Zatřásla hlavou, ne-

dokáže ale přerušit spojení s ohněm. Plameny najednou burácí stodolou, křičí, vzpínají po ní hořící chapadla. Zajíc nad ohněm černá spáleninou, stodola se plní dýmem.

Dýchá rychle, zděšeně. Tře se, pálená hranicí divokého ohně. Odletěli bílí koně nocí, na větvi sedí havran, temný obrys. Symbol tajemství. Kráká a přidává se k hejnu, jež černými těly zakrývá měsíc v úplňku.

„Ne!“ vykřikne a zády naráží na něco tvrdého. Sedí ve stodole, opřená o sloup, provazy těsně obepnuté kolem zápěstí. Venku se v divokých vírech prohání sněhová bouře. Zaječí pečínka voní.

„Vzpomněla sis.“

„Ne.“ Hřbetem ruky si utřela pot z čela.

„Ale ano, jen ještě nevíš, co jsi viděla,“ stáhl Mlynář opatrně zájce z klacku. Maso bylo tuhé a mezi zuby křupala spálenina, přesto byla vděčná za každé sousto.

„Kam půjdeme, až bouře přejde?“

Utřel si ruce do kabátce, který nosil pod vlčím kožichem, otázku nevnímal.

„Tak kam půjdeme?“

„Já jsem tvůj únosce, ne doprovod! Jestli se budeš pořád tak hloupě vyptávat, tak tě čistě pro tu radost uškrtem a vzdám se své bohaté odměny!“ řekl, i když věděl, že by to nikdy neudělal. Zásady.

Přes noc napadl nový sníh, vrata skřípěla námahou pod odsouvanou návějí. Pruh světla, jenž proudil do příšeří stodoly, ozařoval Mlynářovu mohutnou postavu a tvář zaujatě zkoumající bílou krajinu bijící do očí svým jasnem.

Polkla poslední lok Mlynářova nového dryáku a olízla si rty.
„Mám hlad. Dojdi něco ulovit.“

„Jsi můj vězeň, ne moje žena,“ zvednul ze země sedlo a přešel ke koním.

„Rozvaž mě. Musím na záchod.“

Dělal, že ji neslyší, dál klidně sedlal svého siváka.

„Neuteču.“

Mlynář bez zájmu zapnul další přezku. Našpulila našťvaně rty.

„Potřebuju se protáhnout a rozproudit krev. Kam bych tady utekla? Co bych ti mohla udělat?“

Neotočil se. Vzpomínal na pana Cibulku.

„Rozvaž mě!“ křikla. Byla velice překvapená, když se konečně obrátil a skutečně ji odvázal od sloupku. Ruce ji ale nechal svázané a konec dlouhého provazu držel pevně v dlaních, jako by byla zlobivým psem, co se chystá utéct za fenou.

„Máš pravdu, musíš se protáhnout, ale už si na mě nedovoluj. Pochopilas, že tě chce Havran živou, já se ale nebojím postavit proti jeho vůli.“ Ano, opravdu se nebál, ale znamenalo by to porušit Zásady. „Nezapomínej ale...“

„Já vím. *Havran má Srpce z Bogoly*,“ řekla trochu výsměšně a ihned si za to v duchu zanádařovala. Jen bohové – a Měsíční havran – vědí, co to pro ni znamená, v každém případě to ale zřejmě nebylo nic, čemu by se mohla posmívat. Byl Srpec z Bogoly její přítel? Měla se poslušně nechat dovést až k Havranovi pod pohrůžkou jeho smrti? Za co si zasloužila takovou pozornost? A samotný Havran... Mlynář o něm mluvil jako o budoucím osvoboditeli ostrovů... Jak mu asi mohla zkrřížit cestu?

Mlynář ji popostrčil ven a pomalu vyšel za ní. Slunce odrážející se od sněhu spalovalo zrak, krajina se utápěla v bílém zimním nedostatku rozmanitosti.

„Tak dělej.“

„Rozvaž mi ruce.“

„Ne.“

„A jak...“

„Porad' si.“

„Rozvaž mi ruce!“

„Tvá smůla,“ pokrčil Mlynář mohutnými rameny a přitáhl ji za provaz zpátky k sobě.

„Dobře, dobře!“ vzdala se. „Ale otoč se.“

„Nemáš, co bych neviděl.“

„Otoč se.“

„Proč?“

„Otoč se!“

Sníh dosahoval do půli lýtek a práce by to byla nesnadná, i kdyby Mlynář co chvíli netahal za provaz, aby se ujistil, že tam stále je. Když konečně uslyšel zapínání přezky na opasku, prudce škubl, až zmizela ve sněhu.

„Kam teda jedeme?“ postavila se s námahou na nohy a oklepala si z vesty sníh.

„Tu otázku už nepokládej. Je ošoupaná jako moje boty.“

Slunce nepříjemně svítilo do očí, semkla tedy víčka a nechala se kolébat monotónními pohyby kobyly. Naslouchala jejímu dechu, zatímco jí hlavou stále vířily myšlenky. Její život zůstával skrytý někde uvnitř její duše stejně jako krajina pod sněhovou peřinou. Objevit ho ale bylo neskonalé těžší než odhrnout napadaný sníh.

Koňský hřbet se pohupoval, sníh pod kopyty křupal jednotvárně jako bušení srdce. Otevřela oči. Spatřila olověnou oblohu a bílou závěj podobou hřívám jednorožců. A náhle vidí krev rozlévající se sněhovým baldachýnem, bijící do očí zářivou rudostí, vidí

jednorožce vzpínající se na zadní, halené krví jako rudým kropířem. Vidí tváře, tak důvěrně známé, přesto cizí... Koňský dech a křupání sněhu doprovází známou melodii. V uších jí zní slova písně, jež by měla znát...

Přijdu si pro tebe ledovou krajinou, mé dítě. Zavolej a přijdu pro tebe.

Volá, ale neslyší žádná slova.

Netanči! Netanči! Zachraň rohaté koně!

Pryč! Pryč! Ohání se rukou. Snaží se křičet, dech jí však vázne v hrdle.

„Hej!“ proplouvá k ní vzdálený hlas, jež odhání krvavé jednorožce. „Krucí, Veverko, vzpamatuj se!“

Sedí v sedle vrané kobyly, na kůži ji pálí pot. Kobylka postává klidně v závěji, jež je opět jen obyčejným sněhem. „Co se děje?“ naklání Mlynář hlavu na stranu, splepené hnědé vlasy mu padají do očí.

„Broukal sis písničku, že ano?“ zeptala se naléhavě, aniž by spustila pohled z černé hřívy před sebou. „Co to bylo?“

„Já? Nic jsem neb...“

Les zašuměl. Několik vran se vzneslo nad vrcholky sněhem obalených smrků. Mlynář se obrátil směrem k blízkému porostu stromů. Vranka pohodila hlavou a začala se vzpouzet. „Koně jsou neklidní.“

„Nejen koně.“

Do korun zadul vítr a spolu s tím ševelením se ozvalo vzdálené zařetání. Mlynářův sivák vyfoukl oblak páry a zatančil na zadních. Provaz poutající dívčino zápěstí se zaškubal, jak se zabiják pokoušel uklidnit vzpouzející se zvíře. Spatřila jeho vyděšený pohled, když se i vranka postavila na zadní.

Vykřikla. Svázané, mrazem znecitlivělé ruce jí neumožnily čehokoliv se pevně přidržet. Vypadla ze sedla a provaz se jí zakousl

do zápěstí, klouby v ramenou zapraskaly. Vranka se dala na útěk. Bála se, že se sivák splaší také a potáhne ji za sebou sněhem, dokud Mlynář provaz nepustí nebo nespadne na zem. Když se však podívala Mlynářovým směrem, spatřila ho, jak hladí náhle zcela klidného hřebce a něco mu šeptá do ucha. Rozhlédla se bílou krajinou. A tam, na hranici horizontu, tančily paprsky poledního slunce na bělostné srsti majestátně stojícího koně. Zalapala po dechu – z jeho čela se tyčil kroucený roh.

Jednorožec zařehotal. Smutně. Ublíženě. Ten pohled ji neskutečně zastudil, stiskl srdce ledovým pařátem hořké vzpomínky. Krajina kolem jednorožce pulzovala, tepala stejně jako úder jejího srdce. Jasně si uvědomovala ten tlukot – rychlý a výrazný v okolním tichu, prostupující celým jejím tělem až se zdálo, jako by se celé okolí otrásalo těmi ranami. Na tváři ji zapálila slza.

Mlynářův kůň klidně oddechoval, zatímco Mlynář zapomněl dýchat úplně. S podivným výrazem na tváři a hlubokým překvapením v očích sledoval tvora stojícího ve sněhu s hřívou vlající po větru jako zástava naděje.

Jednorožec opět zařehotal. Náhle věděla, že v tom smutném projevu je vepsaný celý příběh jejího života. Vstala, sníh zacuckovaný v lemování ovčí vesty. Udělala krok, natáhla svázané ruce...

„Chtěla bych spatřit jednorožce,“ žadonilo dítě u snídaně.

„O tom už jsme se bavili, Shenty,“ odbýval ji otec se zvláštním výrazem ve tváři. „Jednorožci neexistují.“

„Musí existovat,“ nedala se. „Jsou popsáni v knížkách, ztvárněni na rytinách a vykresleni na obrazech, tak přece musí existovat!“

„Lidé si je vymysleli, jez!“ Dřevěný talíř bouchnul o stůl.

„Lidé nemohou mít tolik představivosti, aby dokázali vymyslet něco tak úchvatného,“ zašeptala se skloněnou hlavou, než si přitáhla talíř blíž. „Prostě nemohou.“

Bělostný přízrak se vytratil stejně náhle jako ta vzpomínka. Jako by se slil s bílým pozadím zimní krajiny.

„Co to...“ vypravil ze sebe Mlynář, když se konečně odvážil k nádechu. Otočila se k němu a on skoro couvnul před tím pohledem. Tenhle výraz znal, tenhle výraz si pamatoval. Takhle se na něj dívala, když ji s panem Cibulkou našli, a dnes stejně jako tenkrát bylo v tom vzezření něco smutně nespravedlivého. Z jejích očí zmizel závoj zapomnění, a lesk navracených, slzavých vzpomínek spolu s tíhou vědění ještě prohloubily sílu toho pohledu. „Má Srpce z Bogoly!“ připomněl jí rychle. Ihned si ale uvědomil, že to v tu chvíli zaznělo dost nepatříčně. Co se odráželo v jeho vlastních očích? Snad ne strach?

„Pobrukoval sis písničku. Před tím... před tím, než...“ Sklonila hlavu, hlas jí uvázl v hrdle.

„Nic jsem si nepobrukoval!“ zapíral Mlynář jako malé dítě bránící se před obviněním z hloupé vylomeniny. Na jednorožce rázem zapomněl.

„Slyšela jsem tě. Nelži.“

Mlynář se zahleděl na horizont. Musel odvrátit pohled před jejíma očima. „Myslel jsem, že spíš.“

„Co to bylo za písničku?“ zopakovala netrpělivě svou otázku.

Zabiják zhluboka vydechl a svěsil ramena. „Je to epos jistého barda Thurpise.“

„Co se v něm zpívá? Jak byla ta slova?“

Zatvrzele se díval do dále, jako by předstíral uraženost.

„Mlynáři!“ trvala na odpovědi, v očích němou prosbu.

„Dobrá, dobrá!“ rozhodil nakonec rukama. Odkášlal si, ale nezpíval. Pouze zarecitoval dvě sloky:

„Už stojí mnoho let a dní
hrad jak drahokam nehnutě.
A tam ve věži západní
světlo lze spatřit v komnatě.

Sám v lese stojí krásný hrad –
čtyři věže až do nebes.
A hradní paní i tentokrát
hledí z okna v temný les.“

Viděl, jak se jí rozšiřují oči, a zatoužil jí znovu připomenut, že Měsíční havran zadržuje Srpce z Bogoly, tentokrát ale poznal, že se to nehodí. Svěsila hlavu, hnědé lokny jejích vlasů zakryly Mlynářovi pohled na její tvář.

Sivák pohodil hlavou, z větve nedalekého smrku se svezla kupa sněhu.

„Ne,“ řekla chraptivě. „Jen jedna věž.“ Věděla, že se na ni zaujatě dívá, že zvedá huňaté obočí a otevírá pusu k otázce. Pak se ale rozmyslel a zůstal zticha. Jen čekal.

Mlynář sám nechápal, co se to s ním děje. Proč už nezatáhl za provaz a nedonutil ji následovat ho v hledání splašeného koně? Proč už dávno nepokračují v cestě? Proč tu stojí jako chudák, co čeká na milodar? Přesto se neodvážil udělat krok, neodvážil se vyslovit své otázky, natož onu hloupou připomínku o Srpci z Bogoly.

Pomalů zvedla hlavu, po tváři jí stékala slza. Jako lusknutím prstem to bylo všechno zpátky. Ožila, probrala se ze zapomenuté-

ho hrobu, na který nikdo nechodil pokládat smuteční věnce. Zhluboka se nadechla. Zimní krajina zmizela v mlze jejího slzavého pohledu. Mráz ustal, nebo ho už nevnímala.

„Hrad z onoho eposu měl pouze jednu věž,“ pronesla ztěžka. „Vysokou a štíhlou, s dřevěným ochozem na kamenných krakorcích. A žena, jež z ní pozorovala okolí? To byla Stříbrná liška. Tani-ra Bo.“ Věděla všechno. Vzpomínala si i na nevěřící údiv na tváři barda Thurpise, když mu vyprávěla svůj příběh. Zahleděla se na Mlynářův nátepník vykukující z rukávu kabátce, na hrdě vztyčený jednorožčí roh. „Spatřit jednorožce,“ ušklíbla se pohrdavě. „To bylo přání jedné malé holky. To byl sen, jenž ji držel na nohou. Jenž jí ty nohy podrazil.“

„Kdo jsi?“

„Neříkal jsi, že tě to nezajímá?“

Pohodil hlavou, jako by se za tu otázku zastyděl.

„Proč bych ti to měla vyprávět? Jen pro tvou zvědavost?“ Nakrčila obočí a semkla rty. Věděla, že mu to řekne. Potřebovala svůj příběh někomu vylíčit, stejně jako rána potřebuje vyčistit od hnisu. Věděla, že mu to řekne, protože vše, co po tom příběhu zbude, nemůže být jen zkomolený epos o lásce nevypovídající nic o skutečnosti. I on to věděl, proto nespěchal.

„Také jsem už dřív viděla jednorožce,“ pronesla po chvíli mlčení. „A ten pohled mi změnil svět.“

Cítí vůni lesa, naslouchá křupání větvíček pod nohama. Jsi dítě, připomněla si. Dospělí mají jistě pravdu. Jednorožci nejsou.

„Tomu přece nevěříš.“

„Kdo to řekl?“ vyjekla.

„Já.“

A najednou tam stojí – krásná a děsivá, svou tajemnou aurou a fialovou róbou krutě kontrastující s klidem podzimního hvozdů. Ačkoliv se vlídně usmívá, cítí, že na ní není nic vlídného. A její oči... V těch očích, černých a hlubokých, se zračí všechna tajemství světa. Soustředí se na ty oči a vidí hrad s ohradou plnou pasoucích se jednorožců. Ten obraz je okouzlující, proto nevnímá, že je na něm něco tak zvláštně nešťastného.

„Kdo jsi?“

„Hledáš tu jednorožce. Zavedu tě k nim.“

„Ale dospělí...“

„Dospělí jsou dospělí,“ přerušila ji pohrdavě. „A lidé ještě k tomu. Jak si ti blázní mohou myslet, že poznali svět? Tak málo toho vědí.“

„A kolik toho víš ty?“

Usmála se. „Alespoň si dokážu připustit, že mohou existovat jednorožci.“

„Tys je viděla? Kde je najdu?“

„Vede k nim jediná cesta, kdo na ni ale vstoupí, změní se. Navždy. Není lehké smířit se s tím, co tam poznáš.“

„Přesto chci spatřit jednorožce.“

Co bylo v tom úsměvu, který ozdobil její tvář? Vypočítavost? Uspokojení? Škodolibost? To ale malé dítě ještě nedokáže pochopit.

„Stačí přísahat.“

Proč neváhám?

„Přísahej.“

„Přísahám,“ zašeptala... a spatřila jednorožce.

Šlapali sněhem, zatímco jim Mlynářův kůň frkal na záda. Kolem nich se rozkládaly planiny či pole pokryté tlustou vrstvou sněhu, rovnou a hladkou jako hladina rybníka. Otočila se a spatřila do dále

se kroutící stuhu jejich vstop, jediných v širokém okolí, když nepočítala stopy splašeného koně, které sledovali.

Zhluboka si povzdechla. Každý krok jí způsoboval muka, boty měla promočené a mráz jí kroutil prsty u nohou. Spoutaná zápěstí žhnula bolestí, jako by provaz, kterým ji Mlynář svázal, byl z rozžhaveného železa, ve špičkách prstů cítila palčivé mravenčení. Navíc teď, když se opět rozvzpomněla na minulost, na ni chlad působil ještě dotěrněji. Mlynář šlapal zamyšleně vedle ní. Celou dobu byl z ticha, ona z něj však cítila sílící napětí.

„Takže Havran má pořád Srpce z Bogoly,“ řekla přemítavě. „Proradný parchant. Kolik vám za mě vůbec zaplatil?“

Mlynářův koutek úst se zvednul k úsměvu, zabiják se ale rychle vytrhl z přemýšlení a rodící se úsměv zakryl skousnutím dolního rtu. „To bych ti něměl říkat, pokud tě se Srpcem svazuje nějaké pouto.“

„Víc říkat nemusíš, už je mi to jasné,“ překvapila ho.

„Tenhle obchod skutečně nebyl o penězích. Jsme zabijáci, ne chůvy malých holek. Dostali jsme příslib, že nám Havran prozradí, jak se nadobro zbavit pana hen Mornayse, rytíře přezdívaného Srpce z Bogoly podle místa, kde kdysi dávno zabíjel. Hromadně. Srpem.“ Dlouze se na ni zadíval, jako by čekal, že z její reakce vyčte odpovědi na své otázky dříve, než je položí. Ona však jen stroze přikývla.

„Je tvůj přítel? Vydírá tě Havran jeho smrtí? Protože až zjistím, jak ho jednou provždy zabít, udělám to.“

Hořce se usmála. „Velká odměna,“ pokývala hlavou. „To tě ale, drahý Mlynáři, Havran pěkně převezl. Ani on neví, jak zabít Srpce z Bogoly. A i kdyby to věděl, nikdy ti to neprozradí.“

„Proč ne? Až tě k němu zavedu...“

„Nechápeš to, Mlynáři. Nechápeš to, protože jsi nikdy *doopravdy* nespátril jednorožce.“

„Tak mi to objasni, buď tak laskavá,“ vyprskl podrážděně. „Co to bylo tam u lesa? Co se stalo?“ zeptal se, odpovědi se ale nedočkal. Cesta ubíhala pomalu a ona si přála zkrátit ji vyprávěním, nebyla si ale jistá, jestli mu to může... jestli mu to smí říct.

„Jak se jmenuješ?“

„Dlouho mi říkávali Ghabrinnel Mompri.“

Mlynář stačil rychle zareagovat a úsměv zahnal úšklebkem. „Staroostrovanština. To znamená... Malý bojovník?“

Smutně přikývla. *Jak moc se k ní to jméno hodilo? A jak moc ne?*

„Malý Bojovník,“ zasnila se. „Už nejsem Malý Bojovník. To jméno zemřelo spolu s lidmi, kteří ho vyslovovali. Říkej mi Shentara.“

Splašenou vranku našli postávat klidně ve sněhu, kontrastující s pozadím ledové pustiny, kterou Shentara cítila i v srdci.

„Chceš se mu mstít, že ano?“ řekl Mlynář zády k ní, zatímco hladil kobylu po krku.

Neodpověděla. Věděla, že to nebyla otázka, na kterou by čekal odpověď.

„Vidím ti to na očích. Copak ti to ale můžu dovolit, Shentaro?“ obrátil se k ní čelem, ve tváři vepsanou náhlou rozhodností. „Možná jsem jen obyčejný zabiják, přesto mám srdce. A to mě bolí, když vidím svou domovinu okupovanou Morinci. Havran přináší celému ostrovu naději na lepší budoucnost. Ano, zabíjel jsem i členy odboje, když mi za to zaplatili, protože práce je práce a Zásady se nesmí porušovat. Dovedu tě k Havranovi, protože za to mám získat svou odměnu, ale až mu tě předám, obchod končí. Až mu tě předám, budu to zas jen já a Zásady mě přestanou svazovat. Až mu tě předám, postavím se po jeho boku a postarám se, abys mu ne-

mohla ublížit. Dokázala jsi přemoci pana Cibulku, na to nezapomínám, ale ty nezapomeň, že mě jsi pořád ještě nepřemohla.“

Podívala se na něj, v obrovských očích jedovatou pichlavost. „Něco, nebo spíš někdo tě trápí, že ano, Mlynáři? Muž, který je pro mne ochoten projet celý svět. Ten, o kterém jsem doufala, že existuje, ten, který mi dodával naději.“

Mlynář se ošil, ale neříkal nic.

V hloubi duše se usmála. „Opravdu existuje. Ve skutečnosti existují dva lidé ochotni pro mě překonat mrazivou krajinu. Jeden již kvůli tomu zemřel, ten druhý je připraven udělat totéž. Jede za námi, to moc dobře víš. Ohlížíš se přes rameno, když si myslíš, že se nedívám, a tajně doufáš, že ztratí stopu. Jedno ti řeknu – neztratí,“ ubezpečila ho. „Střes se, Mlynáři, muže, jenž se za tebou vydal, protože až přijde, přijde s ním i smrt.“

Viděla, jak pevně sevřel prsty kolem otěží, tvář ale zachoval ledově klidnou jako okolní krajina. „Nepovede se ti mě vystrašit. Ušetři si námahu. Až tě předám Havranovi, poprosím ho, zda bych se nemohl poradovat pohledem na jeho práci. Doufám, že bude dlouhá a krvavá.“

„Proč si myslíš, že mi chce ublížit? Cožpak mě nechce živou? Pro své povolání nevidíš všude nic jiného než smrt. Třeba pro něj nejsem hrozba, ale naopak klíč k úspěchu.“

Mlynář mlčel, jeho pohled ale říkal vše – že neví, na čem je.

Usmála se. Dokud je s ním na cestě, nic jí nehrozí. Dokud je s ním na cestě, má muž sledující jejich stopu šanci je dohonit. Ale přála si vůbec, aby ji našel?

Cítila stejnou potřebu někomu se svěřit, jako když jela za bardem Thurpisem. Ten ale realitu ve svém eposu značně zkomolil a z příběhu, jež mu převyprávěla, udělal milostnou tragédii. Copak na světě nebude nikdo, kdo by znal celou pravdu? „Proč vlastně chcete Srpce z Bogoly zabít? Tolik námahy pro jednu smrt.“

„Srpec byl náš kolega. Byli jsme trio těch nejlepších zabijáků na Skarppě i v celém souostroví Tarlah, jistota, za kterou člověk rád připlatí. Jednou ale přišel klient a najal si mě a pana Cibulku na vraždu pana hen Mornayse. A...”

„A práce je práce a Zásady se nesmí porušovat,” dokončila. „Jenže on nezemřel, že ne? Pořád se vracel, vždy v jiném těle, a vy ve své posedlosti jste ho museli znovu a znovu zabíjet.”

Mlynář se na ni překvapeně zahleděl, obočí zvednuté vysoko nad oči. „Jak tohle víš?”

Svěsila hlavu. „Mám dost důvěrné pouto s tím tvým Srpcem,” hledala správná slova, „ale že bychom byli přátelé, se zrovna říci nedá.” Rozhlédla se po širokých polích krytých sněhem. „Když jsem byla malá, potkala jsem jednu ženu a ta mi ukázala Bewaz Therigan – Mlžný hrad stojící na moldavarském ostrohu skrytý lidským zrakům. Hrad, k němuž patří ohrada s jednorožci a který vězní Nesmrtelné neboli Věčné poutníky – tvory žijící z touhy po krvi a zabíjení. To ale bylo dávno,” povzdechla si. *To jsem byla jiná. Uměla jsem věřit a snít.* Zdálo se jí, jako by od té doby uplynulo několik životů. A její vlastní život zůstal daleko, zapomenutý za událostmi těch životů ostatních. „Znáš území Moldavaru?”

„Kdo by ho neznal? Nevysvětlitelná zmizení několika osob, tajuplné úkazy, přízraky vystupující z mlhy... Tamní laird je z těch pověstí dost něšťastný, co vím.”

„Já jsem jeden z těch přízraků, Mlynáři. A Bewaz Theridan je sídlo přízraků. Chráníme lidi před běsněním Nesmrtelných, chráníme jejich spánek a sny, zatímco těch našich jsme se museli vzdát. Dnes už přitom nikdo nevěří na zázraky. Kdo spatří jednorožce, protírá si oči, ostatní ho mají za blázna.”

„Ty ale víš, že existují. A teď to vím i já. Cožpak to nestačí?”

Zakroutila rázně hlavou. „Nestačí. Ta pravda, to odhalení mi vzalo mé sny. Moje představená Rhidessa Morvat mi je vzala. Mě-

síční havran mi je vzal. Už mi nemůže nijak ublížit. Ani ty mi už nedokážeš ublížit.“

„Proč nás na tebe najal?“

„Nic jsem mu neudělala,“ povzdechla si hořce. „Naopak. Je dobře, že mě k němu vedeš. Musím vyrovnat účty. A vyhrožuj si, jak chceš. Spravedlnost pro mrtvé – to je teď *moje Zásada*.“

„Jsem zvědavý.“

„Proč bych ti to ale měla vyprávět? Nic to nezmění.“

„Protože cesta je dlouhá. A nudná. A protože to nic nezmění.“

Přikývla. „Všechno ti tedy povím. Zrovna tobě, jelikož není nikdo jiný, kdo by poslouchal. A ten příběh musí žít. Lidé by o něm měli vědět a nepovažovat ho pouze za hloupou milostnou legendu. Lidé to musí pochopit. Prozatím ale postačí, když to pochopíš jen ty.“

2. KAPITOLA: SRPEC

Vlasy barvy slámy trčely z nepřirozeně kulaté hlavy připomínající měsíc v úplňku do všech stran. Vypadal jako strašák na odhánění ptáků a bílý byl jako smrt.

Byl Smrt.

A Smrt řekl: „Mě si musíš zasloužit.“

Tím je odsoudil k věčnosti.

Z Legendy o Věčných poutnících

Hnědák nervózně pohodil hlavou, postroj zacinkal. Pod kopyty zašustilo listí, když v sedle přikrčený muž popohnal koně blíž k mrtvole. Jeho společnice se nejistě rozhlédla po okolí.

Zakvákala žába. Ozvalo se žblunknutí.

Přes klubko mrtvého muže ležícího na svažujícím se břehu rybníka se převalilo lupení, jeho vychrtlé tělo se ztrácelo pod krvavými škrábanci.

„Všichni mrtví?“ Po hrázi se přibližovala silueta dobře tvarované ženské postavy. Plavé vlasy jí divoce vířily kolem hrdě vztyčené hlavy, od tepaného chrániče obepínajícího štíhlý pas se odráželo měsíční světlo. Bezvědomého, svázaného muže, přehozeného přes hřbet jejího vraníka a pohupujícího se v rytmu koňské chůze si nevšímala. „Vzadu je to stejný.“

„Jak dlouho, Asaharo?“ rozhlédl se bojovník po okolí a prsty v kožené rukavici si zamyšleně uhladil bradku.

„Chvíli. Kary-An měl podezření, že Srpec ty dva zabijáky sleduje už od Krušiny, ale tohle je první známka, že jsme mu opravdu na stopě.“

„Kam jeli?“

„Na severozápad, směrem k Borgavaru. Podle Kary-Ana. Znáš ale jeho smysl pro orientaci,“ ušklíbla se a povzneseným pohledem sklouzla k mrtvému muži na břehu rybníka.

„A tvoji schopnost stopování,“ oplatil jí bojovník v modrém vafnroku.

„Je noc, Carnegile! I když dokážu zázraky, nesvedu nemožné.“

Přikývl. Neměl chuť se hádat. „Srpec ještě musí být tady. Pro jistotu buď připravená, Ghab.“

Oslovená přikývla. „Jak ho poznáme?“ zeptala se třesoucím se hlasem a odhodila si z čela pramen k bradě střižených, hnědých vlasů.

„Až někomu z nás poteče krev,“ pokrčila lhostejně rameny Asahara Zhy.

Temné vody rybníka zčeřil zvedající se vítr. Staré listí na keřích podél bahnitého břehu zašustilo, stébla ostrých trav se sklonila k zemi.

Carnegil se podezřívavě otočil. Vítr k němu od osady přihnul pach krve a umírání. „Proč to asi udělal?“

„Jako bys to neznal,“ ozvala se podrážděně Asahara snažíc se skrýt napětí, které náhle pocítila. Ghabrinnele vedle ní v ruce pevně stiskla kožený řemen otěží. „Možná se na něj někdo krivě podíval, možná se někdo zasmál bledé barvě jeho obličeje...“

Dřevo zapraskalo. Mocný severák se opřel do přihlížejících topolů, lomcoval černými větvemi a rval z nich listí stejně jako hru-

bián šaty z nepovolné ženy. V jeho poryvech zanikne zvuk blížícího se nebezpečí. A smrt má tiché kroky.

„Nebo možná,“ ozvalo se po Asahařině levici, „se mu prostě chtělo.“ Temný stín vzápětí srazil Asaharu spolu s bezvědomým vězněm z koně. Bolestný výkřik zadusila hluchá rána, bojovnice ale v mžiku stála na nohou, v rukou připravený meč.

Carnegil i Ghabrinnel seskočili z koní. O kování pochev zazvonil pár vytahovaných mečů. Tmou pronikající kalný svit měsíce se odrazil od lesklého povrchu čepele a Ghabrinnel v něm spatřila svůj hrůzou zkroucený obličej.

„Kde je?“

„Tady,“ zašeptala Carnegilovi do ucha noc. Rychle se otočil a už v otočce švihl mečem, čepel však prořála jen vzduch.

„Nezapomínejte, nesmíme ho zabít, dokud neprojde Spojením!“ houkla Asahara.

Ghabrinnel zatajila dech. Bledé světlo měsíce ozářilo kapku potu na jejím čele, stříbřitý paprsek se odrazil od přívěsku, jež Carnegil nosil zavěšený na krku, od nákončí jeho opasku, zatančil na kovových přezkách sedel plašících se koní.

„U Lakris!“ zaprskal Carnegil. Ghabrinnel šlehla pohledem Hlídačovým směrem, ale místo jeho ztrhané tváře spatřila jen nezřetelnou šmouhu ztrácející se na okraji jejího vidění.

Stranou ji strhlo něco těžkého.

„No tak, malá! Vstávej, nebo k tý zemi přirosteš!“ zapíchne Cypřiš meč do země a dlaněmi se opře o hlavicí jílce. Předloktí má kryté koženými chrániči, za to s lany pažních svalů si rád pohrává před uznanými zraky, proto nosí zásadně jen kytlici bez rukávů.

„Nejsem malá!“

„Dokud se budeš po většinu času našeho výcviku válet na zemi, a dosahovat tak hlavou pod moje kolena, zůstaneš pro mě malá!“

„Jsi velký chlap! Příliš silný...“

„Kdyby tě tak slyšela Santra! Mimo jiný by ti řekla, že boj s mečem není o síle...“

„A že žádný chlap nesmí vidět ženu na kolenou.“ Usmívá se. „Zvláště, když má stažené kalhoty,“ dodává spíš jen pro sebe.

„Tak vidíš. Zvedni ten meč! Honem! Budeš trénovat celou zimu, dokud se to nenaučíš! Taniřino přání. Jsi Hlídač! Na tvých bedrech spočine osud světa! Jak ho chceš chránit, když neovládneš meč? Meč je tradice!“

„Jenže já na to nemám...“

„Co nemáš? Máš ruce, máš mozek. Co ti teda chybí?“

„Nadání.“

„Pche!“ ušklíbá se Cypřiš. „Nedostatek nadání si vymysleli lidi jako výmluvu pro svou lenost! Nahoru! A boj!“

Váha Srpcova těla ji tlačí k zemi jako náhrobní kámen. Slyší koňské řehtání, hučení temných stromů. Údery divoce bušícího srdce přehluší i Carnegilův řev, i smutné přísliby topolů. *Umířáš...*

„Pěkné, mladé masíčko. To já mám rád.“

No tak, malá, vstávej!

Za Srpcovými zády se mihnul stín, Srpec se převálil stranou a ona se konečně může nadechnout.

Nahoru!

Prudce se zvedla ze země a hlavou narázila na podpatek Asahařiny jezdecké boty, který po odkopnutí Srpce z Bogoly stále visel ve vzduchu.

„Uhni, škvrně!“ vřískla bojovnice a splynula s temnou nocí.

Meč vypadává z prokřehklých prstů, vlasy zmrzly do rampouchů, na pokožce pálí pot. Klečí na udusaném sněhu, celé tělo jí spaluje šířavý plamen, má pocit, že by jediným dotykem dokázala rozpustit ledovou krustu zamrzlou okolo vyšlapaného bojiště.

Hoří bolestí.

„To je důvod, proč být příště lepší,“ usmívá se Cypřiš křivým zvlněním rtů.

Na okraji cvičiště stojí Tanira Bo. Ledová královna. Sníh jí padá za liščí límec, na zlaté čelence se usazuje námraza. Vedle ní se tyčí Asahara Zhy, pevně obepnutá kovaným pásem, holé ruce složené na prsou.

„Rhidessa ji měla nechat čarodějům, Tan. Síla skupiny se řídí podle nejslabšího člena. A ona je příliš slabá. Stéblo trávy plující po větru. Takhle Rhidessa čarodějům prokázala službu, zatímco nám Hlídačům podrazila nohy.“

„Dřív jsi žárlívala na mě,“ pohne Tanira zmodralými rty. „Teď žárlíš na ni, Asaharo. Chtěla jsem ti ukázat, že nemáš proč.“

„O to je ta potupa ještě větší.“

„Jak jsi říkala. Skupina je slabá, jak slabý je poslední článek. A ty jsi stála o místo v Radě Gerbideru? O místo mezi neschopnými čaroději?“

Asahara přikývne. Už dávno nestojí o místo mezi gerbiderskými čaroději. Jen nesnese odmítnutí. „A co je hlavní – my dvě bychom se nepoznaly. Nebo by se z nás stali nepřátelé.“

„My bychom se našly všude,“ přitahuje si Tanira stříbrnou lišku zimomřivě ke krku, než zamíří zpět do hradu. „O to nemám strach.“

Zakroutila hlavou, aby se vzpamatovala z otřesu. Vítr úpějící v korunách doprovodilo nevrle vrčení a sprosté nadávky – Carnegil a Asahara sváděli kus od ní krutý boj. Třesoucí se rukou si odhrnula vlasy z očí a rozhlédla se po meči.

Nic.

A kruci...

Připadala si neschopná, nepotřebná jako palčáky uprostřed vyprahlé pouště, pokud by si s nimi někdo zrovna nechtěl vytřít zadek. Řinčení zbraní ji donutilo zvednout zrak.

„Nevidím ho. Kde je?“ Asahara a Carnegil zády k sobě propátrávali temnotu. „S tak neschopnými Hlídači, jako jste vy dva, jsem ještě nepracovala!“ Kvílející vítr bral od přísných úst Asahary Zhy dodané kletby.

„Pracuješ s daleko neschopnějším – vždy když děláš něco sama!“

Asahara zbrunátněla, rázem zapomněla na Srpce kroužícího kolem a povolila obranné soustředění. „Jak se opovažuješ, ty..., ty...!“ Jaké přízvisko mu chtěla dát, už se Carnegil nedozvěděl. Hlídačka již podruhé té noci odlétla stranou jako kus opotřebovaného hadru.

Carnegil neváhal. Svým výpadem směřovaným do Srpcových zad ho donutil otočit se od bezvědomé ženy a srazit ukradený meč s Hlídačovým v obranném krytí. „Zdržím ho, Ghab, ty vytvoř Spojení!“

Srpec přešlápl z nohy na nohu. Jeho obličej byl mladý a byl by bezpochyby krásný, kdyby se za jeho očima neskrývala chladná touha zabíjet. Kdyby zaujatě nenaklonil hlavu na stranu a krvežíznivě se nezadíval přímo na Carnegila...

„Ghabrinne!“ vřískl Hlídač. „Spojení! Dělej!“

Pohledem vyhledala tělo bezvědomého vězně, ležící jen kousek od Asahary. Dlaně se jí i přes ledový vzduch potily a srdce jí divoce tlouklo, když štíhlou rukou pohládila vítr. Tak, jak jí to učila Santra s Giseldou.

„Každý Hlídač v sobě musí mít alespoň špetku magie, aby dokázal tvořit Spojení. Takže i ty! Jinak by tě Rhidessa do služby nepřijala. I ty musíš mít svou magii. A my tě naučíme s ní zacházet,“ říká kráska Santra Kdor.

„Co je to magie?“

„Magie? To je těžké, snad pro každého něco trochu jiného.“

„A pro tebe?“

„Pro mě je to moc stejně opojná a zrádná jako láska. Dává ti sílu procházet životem, ale občas ti podle podrazí nohy.“

„Je to ještě dítě!“ pronásí zasněně vyhlížející žena. Ta, co si říká Giselda. „Není jako ostatní, co jsi učila. Lásku ještě nechápe! Na to musíš jinak!“

„Tak mi ukaž, jak, prosím tě!“

„Víš,“ otáčí si k sobě mladou učenku čelem. „Magie je jako pšouk,“ říká prostě. „Nevidíš ho, a přesto ho cítíš v povětrí.“

Vzduch se zavlnil.

Soustředila se na každý drobný atribut, vše muselo zapadat do sebe. Bylo to stejně těžké jako natáhnout si jedním plynulým pohybem prstové rukavice a trefit se každým prstem do jemu určené díry.